

Arrest

nr. 302 906 van 8 maart 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Koning Albert I-laan 40/00.01
8200 SINT-MICHIELS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 november 2023 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 2 juni 2023.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 oktober 2023 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, behorende tot de Uromi etniciteit en het Christelijke geloof, en op (...) 1993 geboren te Uromi (Edo State, Nigeria), waar u ook woonachtig was. U bent niet naar een

reguliere school geweest, doch kreeg u een beetje opleiding in de gemeenschap. U heeft gewerkt in landbouw en in elektriciteit, alsook diverse kleine werkjes.

Toen u zeventien was (dus, ongeveer 2010) kreeg u een relatie met O. A.. In maart 2012 werden u en O. betrapt. U werd gedurende vier maanden vastgehouden. In augustus 2012 werd u vrijgelaten. Kort daarop verliet u de gemeenschap. U reisde doorheen Nigeria, richting de grens, om uiteindelijk eind 2013, Nigeria te verlaten.

U reisde via Niger en Libië naar Italië, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg een negatieve beslissing en reisde verder naar Duitsland, waar u ook een verzoek om internationale bescherming indiende. U kreeg geen beslissing, enkel dat u diende terug te keren naar Italië. U keerde daadwerkelijk terug naar Italië, maar kreeg daar geen afspraak/contact met de bevoegde autoriteiten. In januari 2021 kwam u het Belgische Rijk binnen. Op 15 april 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Sinds uw aankomst, had u een homoseksuele relatie met V. (woonachtig te Italië). U leerde hem kennen via een dating app. Jullie telefoneerden en hij kwam soms op bezoek. U had ook een eenmalig contact met een man, F., die u leerde kennen tijdens het uitgaan. Rond december 2021 leerde u B. O. kennen, met wie u momenteel in een heteroseksuele relatie zit. Gedurende een periode had u contact met zowel V. als B.. In juni 2022 zette V. een punt achter de relatie.

U legt geen documenten voor ter staving van uw relaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Nigeria, vreest u te worden gevangengenomen en vermoord door uw gemeenschap, omwille van uw seksuele oriëntatie (biseksueel) en homoseksuele relatie, inclusief betrapting, met O. A. (notities van het persoonlijk onderhoud d.d. 02/06/2023, hierna NPO, p. 17-18).

Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als biseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

Vooreerst, u stelt reeds eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië en Duitsland. Over uw verzoek in Italië verklaart u dezelfde redenen te hebben gegeven, maar een negatieve beslissing te hebben ontvangen (NPO, p. 18-19). Het feit dat u geen internationale bescherming toegekend werd in Italië doet reeds de nodige vragen rijzen omtrent de door u ingeroepen vrees, te meer daar u er hetzelfde verhaal gedaan heeft. Over uw verzoek in Duitsland verklaart u ook dezelfde redenen te hebben opgegeven, maar geen beslissing te hebben ontvangen (NPO, p. 18-19). Echter, bij lezing van uw Duits asiëldossier blijkt dit geheel niet het geval. Immers, u heeft daar verklaard dat uw naam P. P. is, afkomstig uit deelstaat Kano, gevlucht voor het plaatselijke conflict, waarbij uw ouders ook om het leven kwamen na een aanslag op hun kerk door Boko Haram. U stelt niet te kunnen terugkeren, omdat "het leven zou heel slecht voor me zijn. Ik heb geen ouders meer. Ik heb niemand om voor me te zorgen" (zie VIB-DUI in de blauwe map van het administratief dossier). U werd hiermee geconfronteerd door de Protection Officer, waarop u vaagweg antwoordt: "ik heb dit gezegd tegen hen in Duitsland. Ik ben niet naar een interview gegaan. Ze vroegen of ik kon terugkeren naar Italië. Ik zei 'ja, ik kan terug' in Duitsland." Uw interviewtranscript en antwoorden worden aan u getoond door de Protection Officer, waarop u opnieuw vaagweg antwoordt: "ik weet dat ik in Duitsland niet lang interview heb gehad. Ze hebben me een aantal vragen gesteld en dan vroegen ze of ik verder kon. Ik heb dus niet veel gezegd in Duitsland. Wat ik vandaag heb gezegd, is de waarheid. Ik heb zaken gezegd. Ik heb nagedacht over alles, en wat ik vandaag, nu, heb gezegd in mijn interview is de waarheid" (NPO, p. 37). Het feit dat u – zonder hiervoor een goede verklaring te kunnen geven – in Duitsland een geheel ander asiërelaas deed, en in het bijzonder geen enkele melding maakte van uw seksuele geaardheid of problemen hierdoor, maakt dat deze reeds bij voorbaat sterk op de helling komen te staan.

Bijkomend merkt het CGVS op dat u uw asiëlaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. U verklaart immers reeds sinds januari 2021 in België te verblijven (NPO, p. 18-19). Doch diende u pas op 15 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan uw verzoek en vrees. Immers, van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en de fysieke

integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

Ook, wenst het CGVS vooraf nog op te merken dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw scholingsgraad, en hierdoor het CGVS mogelijks wenst te misleiden over uw opleidingsniveau. Immers, bij DVZ, verklaarde u tot de zesde graad secundair onderwijs school te hebben gelopen (DVZ-V, p. 6). In tegenstelling tot op het CGVS waar u plotseling verklaart nooit naar een reguliere school te zijn geweest, enkel een beetje in de gemeenschap te hebben geleerd en een beetje te kunnen lezen (NPO, p. 5).

Afgaande op uw verklaringen is het CGVS er niet van overtuigd dat u biseksueel bent.

Ten eerste, zijn uw verklaringen over de ontdekking, en het hiermee gepaarde interne proces, van uw biseksualiteit zeer vaag en ondoorleefd. Door de Protection Officer hiernaar gevraagd – nl. “we gaan het nu eerst samen hebben over hoe u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot personen van beide geslachten. Ik zou willen dat u mij vertelt over concrete situaties, feiten of gebeurtenissen die u deden beseffen dat u zich aangetrokken voelde tot zowel mannen als vrouwen. Ik luister.” – antwoordt u kortweg: “toen ik jong was, hield ik niet van stress. Ik hou van mannen, omdat sommige aantrekkelijk zijn. Als je een relatie hebt met een man, heb je minder problemen, minder stress, dan met vrouwen. Ik heb ook ontdekt dat je dan meer rust en tijd hebt in jouw relatie. Ja, ik hou van dat soort relaties.” Er wordt gevraagd of er nog andere momenten, personen of situaties waren, waarop u ontkennend antwoordt: “neen. Ik hou ervan. Ik voel me goed. Het is goed. Elk moment dat ik het doe, is het oké” (NPO, p. 20). U wordt daarop uitgenodigd om te spreken over de eerste keer dat u zich aangetrokken voelde tot een man, waarop u aangeeft dat u zich dit realiseerde toen u O. leerde kennen: “ik realiseerde me dit toen ik O. leerde kennen. We spraken. Hoe we elkaar aanraakten. De gevoelens. Dan realiseerde ik me die dingen. Niet in één keer, maar beetje bij beetje. We probeerden en dan was het leuk, dus deed ik meer moeite en dan groeide het en genoot ik ervan” (NPO, p. 20). Echter, u verklaart daarna toch ook al voor uw relatie met O. gevoelens voor mannen te hebben gehad (NPO, p. 20-21), maar slaagt er niet in – ondanks dat hiernaar tweemaal wordt gevraagd – om hiervan een concreet voorbeeld/situatie te geven. U komt niet verder dan dat u deze gevoelens in u had, maar ze niet kon delen/uitspreken (NPO, p. 20-21). Gevraagd naar uw bewustwording dat u zich ook aangetrokken kon voelen tot vrouwen, legt u uit pas in België voor het eerst een vrouw te hebben benaderd, dat u in Nigeria wel sprak met vrouwen, maar er niet toe was aangetrokken (NPO, p. 22). Uitgenodigd om hierover te vertellen, komt u opnieuw niet verder dan: “ik probeerde. Ik had vrienden. We gingen uit. Ik praatte met een vrouw en vroeg hoe het met haar ging. Maar, ik prefereer mannen.” Gevraagd of u hier nog iets meer over kan vertellen, antwoordt u ontkennend (NPO, p. 29). Verder, ook over wat uw geaardheid, biseksualiteit, voor u betekent, bent u ondoorleefd: “biseksualiteit betekent dat je als man bent aangetrokken tot mannen en vrouwen.” Nogmaals gevraagd of er nog iets anders is dat het specifiek voor u betekent, antwoordt u vaagweg: “het is goed. Ik hou ervan” (NPO, p. 23). Tot slot, u lijkt ook meermaals uw geaardheid expliciet te koppelen aan seksuele daden, e.g. “zei hem dan ik van mannen hield, maar dat ik niet wist hoe ik dat diende te praktiseren/te doen. Hij zei me dat hij hetzelfde had. We hebben dan niet direct seks gehad, maar we hebben erover gecommuniceerd en gepraat” (NPO, p. 21); en “de gevoelens groeiden. Vanaf het moment dat we seks hadden, voelde het goed. We wouden meer. We deden verder” (NPO, p. 20). Uw verklaringen geven weinig blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige doorleefde ervaringen. Immers, zo bent u vaag en ondoorleefd over uw bewustwording van uw aantrekking tot mannen, alsook uw aantrekking tot vrouwen, waarbij in het bijzonder kan worden opgemerkt dat ondanks dit nooit eerder was voorgevallen, u zich ervan in België bewust werd dat u zich ook aangetrokken kon voelen tot vrouwen, u hierover geen enkele doorleefde verklaringen kan afleggen. Uw gebrek aan enige werkelijke en doorleefde ervaringen zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat dit op eigen ervaringen is gebaseerd, wat uw beweerde geaardheid verder ondergraaft.

Ten tweede zijn uw verklaringen over de ontdekking en beleving van uw seksuele geaardheid in de (homofob en vijandige) Nigeriaanse maatschappij absoluut niet aannemelijk, en kunnen er verscheidene tegenstrijdigheden worden opgemerkt. U beweert dat u niet op de hoogte was van dit (homofob, vijandig) standpunt van de Nigeriaanse samenleving, en bijhorend verbod op homoseksuele daden. U stelt dat u nooit iets (negatief) heeft gehoord/overhoord over homoseksualiteit, biseksualiteit of iets dergelijks. U zou dit pas beseft hebben toen u betrap werd. U gaat zelfs verder en stelt dat ook noch uw partner, noch uw familie hiervan op de hoogte zouden zijn geweest. Aanvankelijk verklaart u uitdrukkelijk niet te hebben nagedacht over hoe uw familie zou reageren op uw homoseksuele gevoelens en relaties. Later stelt u echter geheel tegenstrijdig dat u – ondanks niet te beseffen dat wat u deed verkeerd was volgens de Nigeriaanse samenleving – wel uw relatie geheim hield, omdat er anders ruzie over zou zijn met o.a. uw familie, omdat u zogezegd nog geen leeftijd had waarop relaties toegestaan waren. U stelt dat u een heteroseksuele relatie op dezelfde manier zou benaderen, dat u dacht dat er geen verschil was. Ook met uw vrienden zou u nooit uw relatie hebben besproken (NPO, p. 20-26, 29). Geconfronteerd door de Protection Officer dat het opvallend is dat, indien u niet besepte dat uw relatie vijandig zou worden onthaald in de Nigeriaanse gemeenschap, u hierover nooit heeft gesproken met iemand, dat een eerste liefde toch een opvallend gegeven is, antwoordt u: “ik wou dat niet, want er is een bepaalde leeftijdsdrempel in de gemeenschap om een relatie te hebben. Wij zaten daaronder, dus daarom wou ik het geheim houden. Het moet dan een geheim blijven tussen jou en jouw partner.” Gevraagd naar deze leeftijdsdrempel, geeft u opvallend genoeg aan dat u het niet weet, dat

het als kind niet mag, dus dat u misschien twintig of dertig dient te zijn (NPO, p. 35-36). Geconfronteerd door de Protection Officer met uw en uw familie's zagezegde onwetendheid én dat u ook geen of bijna geen maatregelen nam om uw relatie geheim te houden (infra): "ja, het zit zo. Ten eerste, zoals ik al zei, ik had een partner, maar ik wist dat als ik die man naar huis zou brengen, dat mijn moeder dit niet zou toelaten, omwille van mijn leeftijd. In Nigeria, kan je een relatie hebben, zonder dat jouw ouders dat weten en dan wanneer je oud genoeg bent, kan je hen informeren over de relatie. Daarom was het zo. Het is daar niet zoals hier. Hier kan je een relatie hebben als je dat wilt, ik kan een relatie hebben als ik dit wil, maar in ons land zijn er leeftijdsrestricties om bepaalde zaken te doen. Er is een bepaalde leeftijdsdrempel vooraleer je zelf mag kiezen om bepaalde dingen te doen." Nogmaals gevraagd naar uw onwetendheid: "het is nu eenmaal zo dat in een plaats waar geen communicatie is, dan weet je minder zaken. Als er communicatie is, dan ben je op de hoogte van zaken. In Afrika zijn er nog veel plaatsen waar u geen licht hebt, geen internet, enz. Hoe kan je dat soort zaken weten zonder dit?" (NPO, p. 36). Allereerst merkt het CGVS op dat u over uw plaats van herkomst bijzonder vaag bent. Nadat u herhaaldelijk verklaart in Uromi te hebben gewoond (Verklaring DVZ d.d. 26/04/2021, hierna DVZ-V, p. 6; Vragenlijst CGVS d.d. 01/07/2021, hierna CGVS-V, p. 3; NPO, p. 8-9), stelt u later plotseling eigenlijk van een klein dorpje (zonder licht, telefoon of internet) te zijn in het gebied Uromi. Echter gevraagd naar de naam van dit kleine dorpje, antwoordt u eerst dat u het niet kan spellen, om dan te stellen dat het geen naam heeft, dat het gewoon ook 'Uromi' is (NPO, p. 25). Naast deze duidelijk tegenstrijdige verklaring, is het ook maar weinig aannemelijk dat uw dorp geen naam zou hebben. Verder is het hoogst onwaarschijnlijk dat noch u, noch uw partner, noch uw ouders (die soms wel naar de kerk gingen) niet op de hoogte zouden zijn van de heersende, zeer aanwezige, homofobie in Nigeria. In het hoogst onwaarschijnlijke geval dat u inderdaad nooit iets (negatief) zou hebben gehoord over homoseksualiteit/biseksualiteit, is het ook niet aannemelijk dat u zich nooit vragen heeft gesteld over uw aantrekking en relatie, bijvoorbeeld, wanneer u niemand in uw gemeenschap zag met een soortgelijke relatie, of wanneer relaties thuis werden besproken (ook al mochten kinderen niets zeggen in deze discussies) (NPO, p. 30). Het feit dat u zich, toen u deze gevoelens en aantrekking had, nooit heeft geïnformeerd hierover (NPO, p. 25), is onaannemelijk. Het is dan ook zeer opvallend te noemen dat u de geheimhouding van uw eerste relatie eerder linkt aan leeftijd dan aan een vijandelijke houding ten aanzien van homoseksualiteit in de Nigeriaanse maatschappij. Dat u tijdens uw jeugd niets zou hebben meegekregen of zou hebben gevoeld over deze vijandige en homofobe houding, komt erg ongeloofwaardig over.

Ten derde zijn uw verklaringen over uw partner O. A. zeer vaag en ondoorleefd – wat niet aannemelijk is in het licht van het belang en de duur van uw liefdesrelatie – én op bepaalde essentiële punten zelfs ronduit tegenstrijdig. Zo vermeldt u deze relatie aanvankelijk niet: u wordt gevraagd om een opsomming te geven van uw relaties die u belangrijk acht(te): "ik had ervoor een relatie met een man (V.). Hij woonde in Italië. Daarna kwam ik B. tegen en vertelde haar over mijn zaken en leven. Eerst was ze overstuurd, maar erna was ze ermee oké en zei ze dat ze zag wat voor iemand ik was. Ze kent ook die man uit Italië. Ik heb ook één jongen in de club ontmoet en we deden iets (F.). Dat was het. Ik ben met twee mannen geweest en een vrouw" (NPO, p. 12-14) – u laat dus compleet na om uw partner O. te vermelden. Er wordt u daarop nog eens uitdrukkelijk gevraagd naar relaties in Nigeria, waarop u ontkennend antwoordt (NPO,

p. 12). Op een verder punt in het interview nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of u in Nigeria – de vraag wordt nu specifiek, afzonderlijk gesteld – relaties heeft gehad met een vrouw ("nee") of met een man, antwoordt u nu alsnog bevestigend, dat u één relatie heeft gehad met O. A. (NPO, p. 14), gedurende één jaar en een paar maanden (NPO, p. 14-15, 27-28). Deze verklaring is echter in strijd met uw eerdere verklaring bij DVZ, waar u nog verklaarde over uw relatie met O.: "wij hadden niet echt een lange relatie. Ik kende hem een beetje langer dan een maand" (CGVS-V, p. 3). Het feit dat u aanvankelijk deze relatie niet vermeldt/ vergeet te vermelden én vervolgens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur, ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relatie al zeer sterk. Verder, u verklaart over uw relatie dat jullie een "goede relatie" hadden, elkaar ongeveer drie keer per week zagen: "we spraken en hadden seks en andere zaken" (NPO, p. 27-28). Ondanks uw "goede relatie", blijkt u echter maar zeer summier op de hoogte van O. zijn gevoelsleven en geaardheid. Zo weet u niet hoe O. zijn aantrekkingskracht ten opzichte van mannen heeft ontdekt, niet of hij aangetrokken was tot mannen en vrouwen of enkel mannen (u stelt enkel dat jullie niet spraken over vrouwen), en of hij voor u al andere relaties had gehad met mannen en/of vrouwen (NPO, p. 28). Gezien het belang van zulke eerste relatie voor een persoon in het kader van de ontdekking van zijn seksuele oriëntatie, is het niet aannemelijk dat u hierover nooit zou hebben gepraat. Het is weinig geloofwaardig dat u hier nooit interesse voor heeft getoond.

Daarnaast, gevraagd of jullie intimiteit toonden naar elkaar buitenshuis, antwoordt u aanvankelijk bevestigend om dan alsnog te ontkennen, dat eigenlijk niemand publiekelijk intimiteit toont, want dat dit voor iedereen verboden is in uw dorp (NPO, p. 28). Om dan later te stellen dat jullie in het openbaar wel handen vasthielden "maar gewoon, niet op een romantische manier. Ik wreef niet over zijn hand. We hielden handen als vrienden." (NPO, p. 31). Gevraagd welke maatregelen jullie namen om de relatie geheim te houden, antwoordt u vaagweg: "mmm... We beslisten om het cool te houden. We wouden niet dat onze familie ervan wist toen. We wisten dat als ze het zouden weten dat ze wouden dat we stopten met de relatie en elkaar te zien. Dat was het enige. Voor de rest hielden we het cool." Nogmaals gevraagd, antwoordt u: "neen, we wisten gewoon wel dat we niet moesten kussen in publieke setting, dat is zo voor mannen en vrouwen, maar andere zaken zijn wel oke: we hielden handen vast en andere zaken." Gevraagd of er nog andere

maatregelen waren, antwoordt u vaagweg 'gewoon' en herhaalt nogmaals dat u niet wou dat uw familie het ontdekte. Gevraagd of er nog andere maatregelen waren, antwoordt u nogmaals dat jullie 'cool', niets publiekelijk deden. Gevraagd wat u met 'cool' bedoelt, antwoordt u: "we probeerden de relatie geheim te houden, maar dat betekende niet dat we elkaar niet zagen of niet knuffelden of niet samen voetbalden, maar we zeiden gewoon niet dat we elkaars lief waren. Dat was het enige." (NPO, p. 31-32). Uw eerder lakse houding over de geheimhouding van uw relatie (wél handen vasthouden, knuffelen, enz.) én het feit dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het gevaar dat u liep met uw homoseksuele relatie, doen verder vragen rijzen over de oprechtheid van uw verklaringen – omwille van de reeds hier voormelde vijandelijke houding binnen de Nigeriaanse gemeenschap ten aanzien van dergelijke relaties. Het CGVS verwijst ook naar uw bovenstaande reactie op de confrontatie met voorgaande vaststelling rond de geheimhouding van uw relatie. Het CGVS benadrukt dan ook nog eens dat het moeilijk te geloven is dat u zich amper of geen vragen zou hebben gesteld omtrent u (eerste) relatie met een andere jongen/man, zelfs al zou u zich niet bewust zou zijn geweest van de homofobe omgeving waarin u opgroeide, ook al omdat u groot gebracht werd in een gemeenschap waar heteroseksuele relaties (meer dan) de norm zijn.

Ook over uw andere homoseksuele relatie – V., uit Italië – legt u inconsistente verklaringen af. U verklaart dat u hem heeft leren kennen toen u pas in België was. U leerde hem kennen via sociale media/dating app Badoo. De relatie eindigde/stopte met contact in juni 2022 (NPO, p. 12-13). Echter, wanneer u op uw DVZinterview (drie maanden na aankomst in België) werd gevraagd naar uw partner, gaf u aan sinds enkele maanden een heteroseksuele relatie te hebben met J., die u nog niet in het echt had gezien en in Italië woonde (DVZV, p. 8).

Geconfronteerd met voorgaande tegenstrijdigheden over uw heteroseksuele relatie met J. en de duur van uw relatie met O.: "ja, toen ik hier kwam, hoe ze praatte. Nadat ik alles had verteld, moest ik nadenken, hoe ik mijn verhaal vertelde. Ik corrigeer. Ik heb een fout gemaakt. Ik moest nadenken en zien hoe mijn verhaal was. (...) Ja, dus wat ik toen heb gezegd is fout. Ik heb dat ook tegen mijn advocaat gezegd. Ik probeerde te corrigeren. Ik dacht na. Ik had een tijd om na te denken over mijn verhaal en dan kon ik alles opnieuw samen plaatsen." (NPO, p. 36). Door simpelweg te corrigeren wat u uitdrukkelijk en duidelijk eerder heeft verklaard, voert u geen ernstig verweer.

Ten vierde, u blijkt noch op de hoogte van de Nigeriaanse wetgeving rond homoseksualiteit, noch van het standpunt van uw religie. Gevraagd hoe uw religie en uw geaardheid zich verhouden tot elkaar, antwoordt u vaagweg: "mmm, ja, religie is dat je gewoon gelooft. Zoals ik zei, ik ben een Christen, dat betekent niet dat ik niet iets kan doen dat me gelukkig maakt. Ik ben een Christen." Gevraagd of u de houding van uw religie tegenover homoseksualiteit kent, geeft u volgend opmerkelijk antwoord: "wat ik weet, is dat je vriendelijk moet zijn, maar het is niet omdat ik religieus ben, dat ik iets moet laten dat me gelukkig maakt." Nogmaals gevraagd, antwoordt u inderdaad ontkennend (NPO, p. 23). Het CGVS is er zich van bewust dat u eerder aangaf niet naar de kerk te gaan (of andere religieuze activiteiten te ondernemen) (NPO, p. 4), doch mag er van u wel degelijk verwacht worden dat u: enerzijds hierin interesse zou hebben getoond, anderzijds hier al iets over vernomen hebben, gezien het sterke, uitgesproken standpunt van het Christendom. Ook naar de Nigeriaanse wetgeving rond homoseksualiteit heeft u het gissen. U verklaart dat het bij wet verboden is. Echter hiernaar gevraagd, stelt u dat ze u dit hebben gezegd toen u werd betrap, maar u weet hierover niets meer (NPO, p. 24-25). Ook later deed u geen verder onderzoek meer (NPO, p. 29), wat getuigt van een compleet gebrek aan interesse, dat onverenigbaar is met uw voorgehouden vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie. U heeft ook geen weet van LGBTQIA+ organisaties in Nigeria, noch in België (u stelt dat er zijn, maar dat u ze niet heeft ontmoet, omdat u geen problemen heeft hier) (NPO, p. 30).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – met betrekking tot de bewustwording van uw seksuele aantrekkings en geaardheid, de beleving van uw seksuele geaardheid, uw relaties, uw kennis over het standpunt van uw religie en de Nigeriaanse overheid, en uw betrapping – waarbij er telkens tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden werden vastgesteld, maakt dat het CGVS noch geloof aan uw biseksuele geaardheid, noch geloof aan uw relatie met O.. Bijgevolg, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie EASO Nigeria Security Situation van juni 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/col-report-nigeria-security-situation-v11-june-2021> en de EASO Country Guidance Note: Nigeria van oktober 2021 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidancenigeria-october-2021>) blijkt dat op het Nigeriaanse grondgebied op verschillende plekken en in verschillende staten conflicten plaatvinden van diverse aard en waarin diverse actoren een rol spelen: Islamitische groeperingen, waaronder Boko Haram en splintergroeperingen zoals Jama'at Ahl as-Sunnah lid-Da'wah wa'l-Jihad (JAS), Ansura, Islamic State West Africa Province (ISWAP) en Bakura die actief zijn in het noordoosten; conflicten in het noordwesten waarbij groepen herders, burgerwachten, criminele bendes, alsook Islamitische groeperingen betrokken zijn; etnisch

geweld tussen de gemeenschappen van nomadische veehoeders en landbouwers in het noordwesten en vanuit de Middle Belt naar het zuiden; militante acties in de Nigerdelta; en separatistische Biafra-agitatie in het zuidoosten. Het onderscheid tussen criminele gewapende groepen, bendes, bandieten, gemeenschapsmilities, herders en boeren en burgerwachten is niet altijd duidelijk. De grenzen tussen deze groepen vervagen steeds meer. Uit deze informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van deze conflicten in Nigeria regionaal erg verschillend is.

De gehanteerde informatie stelt dat er in Nigeria geen deelstaten zijn waar de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken deelstaat louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In een aantal deelstaten zoals Borno, Adamawa, Yobe, Kaduna, Katsina, Zamfara en Benue, vindt willekeurig geweld plaats, al dan niet op grote schaal, maar de "loutere aanwezigheid" in deze deelstaten is ontoereikend om een reëel risico te lopen slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De overige 29 deelstaten en het federale hoofdstedelijke gebied Abuja zijn regio's waar er zich weliswaar veiligheidsincidenten van diverse aard kunnen voordoen en waarin diverse actoren kunnen betrokken zijn maar waar in het algemeen geen reëel risico bestaat dat een burger wordt getroffen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de deelstaat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de deelstaat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen, maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt geen documenten voor die uw identiteit of reisweg ondersteunen. Het CGVS wenst nog op te merken dat u inconsistente verklaringen aflegt over uw vertrekdatum uit Nigeria. In Duitsland, verklaarde u eerst in januari of februari 2014 Nigeria te hebben verlaten. Later, verklaarde u pas in november 2014 te zijn vertrokken (VIB-DUI). In België bij DVZ, verklaarde u in december 2012 Nigeria te hebben verlaten (DVZ-V, p. 13). Tot slot, tijdens uw persoonlijk onderhoud, stelt u pas eind 2013 Nigeria te hebben verlaten (NPO, p. 9).

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 3 juli 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van "het gezag van gewijsde van het voorgaande verbrekiingsarrest RvV nr. 268 489", van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsnorm en van het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ook wordt gewezen op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd:

- de notities van het persoonlijk onderhoud van 2 juni 2023;
- verzoekers bijlage 26 van 16 april 2021.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Nigeria vervolging omdat hij werd betrapd op seksuele handelingen met een man en benadrukt zijn biseksuele geaardheid.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker er niet in geslaagd is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk te maken.

In de bestreden beslissing wordt er met reden op gewezen dat:

i) ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze een seksuele geaardheid te bewijzen, het CGVS wel van een verzoeker om internationale bescherming die zichzelf identificeert als biseksueel mag verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een verzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn biseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

ii) vooreerst, verzoeker stelt reeds eerder een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Italië en Duitsland. Over zijn verzoek in Italië verklaart verzoeker dezelfde redenen te hebben gegeven, maar een negatieve beslissing te hebben ontvangen. Het feit dat verzoeker geen internationale bescherming toegekend werd in Italië doet reeds de nodige vragen rijzen omtrent de door hem ingeroepen vrees, te meer daar verzoeker er hetzelfde verhaal gedaan heeft.

Over zijn verzoek in Duitsland verklaart verzoeker ook dezelfde redenen te hebben opgegeven, maar geen beslissing te hebben ontvangen. Echter, bij lezing van het Duits asiëldossier blijkt dit geheel niet het geval. Immers, verzoeker heeft daar verklaard dat zijn naam P. P. is, afkomstig uit deelstaat Kano, gevlucht voor het plaatselijke conflict, waarbij zijn ouders ook om het leven kwamen na een aanslag op hun kerk door Boko Haram. Verzoeker stelt niet te kunnen terugkeren, omdat *"het leven zou heel slecht voor me zijn. Ik heb geen ouders meer. Ik heb niemand om voor me te zorgen"*. Verzoeker werd hiermee geconfronteerd door de Protection Officer, waarop hij vaagweg antwoordt: *"ik heb dit gezegd tegen hen in Duitsland. Ik ben niet naar een interview gegaan. Ze vroegen of ik kon terugkeren naar Italië. Ik zei 'ja, ik kan terug' in Duitsland."* Verzoekers interviewtranscript en antwoorden worden aan hem getoond door de Protection Officer, waarop verzoeker opnieuw vaagweg antwoordt: *"ik weet dat ik in Duitsland niet lang interview heb gehad. Ze hebben me een aantal vragen gesteld en dan vroegen ze of ik verder kon. Ik heb dus niet veel gezegd in Duitsland. Wat ik vandaag heb gezegd, is de waarheid. Ik heb zaken gezegd. Ik heb nagedacht over alles, en wat ik vandaag, nu, heb gezegd in mijn interview is de waarheid"*. Het feit dat verzoeker – zonder hiervoor een

goede verklaring te kunnen geven – in Duitsland een geheel ander asielrelaas deed, en in het bijzonder geen enkele melding maakte van zijn seksuele geaardheid of problemen hierdoor, maakt dat deze reeds bij voorbaat sterk op de helling komen te staan.

ii) het CGVS bijkomend opmerkt dat verzoeker zijn asielaanvraag in België laattijdig heeft ingediend. Verzoeker verklaart immers reeds sinds januari 2021 in België te verblijven. Doch diende verzoeker pas op 15 april 2021 een verzoek om internationale bescherming in (zie administratief dossier). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan zijn verzoek en vrees. Immers, van iemand die beweert te vrezen voor zijn leven, zijn vrijheid en de fysieke integriteit, mag verwacht worden dat hij zich informeert en zich zo snel mogelijk aanbiedt bij de bevoegde instanties om internationale bescherming te vragen.

iii) het CGVS ook vooraf nog wenst op te merken dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn scholingsgraad, en hierdoor het CGVS mogelijks wenst te misleiden over zijn opleidingsniveau. Immers, bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), verklaarde verzoeker tot de zesde graad secundair onderwijs school te hebben gelopen. In tegenstelling tot op het CGVS waar verzoeker plotseling verklaart nooit naar een reguliere school te zijn geweest, enkel een beetje in de gemeenschap te hebben geleerd en een beetje te kunnen lezen.

iv) afgaande op verzoekers verklaringen, het CGVS er niet van overtuigd is dat hij biseksueel is:

a) ten eerste, zijn verzoekers verklaringen over de ontdekking, en het hiermee gepaarde interne proces, van zijn biseksualiteit zeer vaag en ondoorleefd. Door de Protection Officer hiernaar gevraagd – nl. *“we gaan het nu eerst samen hebben over hoe u ontdekte dat u zich aangetrokken voelde tot personen van beide geslachten. Ik zou willen dat u mij vertelt over concrete situaties, feiten of gebeurtenissen die u deden beseffen dat u zich aangetrokken voelde tot zowel mannen als vrouwen. Ik luister.”* – antwoordt verzoeker kortweg: *“toen ik jong was, hield ik niet van stress. Ik hou van mannen, omdat sommige aantrekkelijk zijn. Als je een relatie hebt met een man, heb je minder problemen, minder stress, dan met vrouwen. Ik heb ook ontdekt dat je dan meer rust en tijd hebt in jouw relatie. Ja, ik hou van dat soort relaties.”* Er wordt gevraagd of er nog andere momenten, personen of situaties waren, waarop verzoeker ontkennend antwoordt: *“neen. Ik hou ervan. Ik voel me goed. Het is goed. Elk moment dat ik het doe, is het oké”*. Verzoeker wordt daarop uitgenodigd om te spreken over de eerste keer dat hij zich aangetrokken voelde tot een man, waarop hij aangeeft dat hij zich dit realiseerde toen hij O. leerde kennen: *“ik realiseerde me dit toen ik O. leerde kennen. We spraken. Hoe we elkaar aanraakten. De gevoelens. Dan realiseerde ik me die dingen. Niet in één keer, maar beetje bij beetje. We probeerden en dan was het leuk, dus deed ik meer moeite en dan groeide het en genoot ik ervan”*. Echter, verzoeker verklaart daarna toch ook al voor zijn relatie met O. gevoelens voor mannen te hebben gehad, maar slaagt er niet in – ondanks dat hiernaar tweemaal wordt gevraagd – om hiervan een concreet voorbeeld/situatie te geven. Verzoeker komt niet verder dan dat hij deze gevoelens in zich had, maar ze niet kon delen/uitspreken. Gevraagd naar zijn bewustwording dat hij zich ook aangetrokken kon voelen tot vrouwen, legt verzoeker uit pas in België voor het eerst een vrouw te hebben benaderd, dat hij in Nigeria wel sprak met vrouwen, maar er niet toe was aangetrokken. Uitgenodigd om hierover te vertellen, komt verzoeker opnieuw niet verder dan: *“ik probeerde. Ik had vrienden. We gingen uit. Ik praatte met een vrouw en vroeg hoe het met haar ging. Maar, ik prefereer mannen.”* Gevraagd of hij hier nog iets meer over kan vertellen, antwoordt verzoeker ontkennend. Verder, ook over wat zijn geaardheid, biseksualiteit, voor hem betekent, is verzoeker ondoorleefd: *“biseksualiteit betekent dat je als man bent aangetrokken tot mannen en vrouwen.”* Nogmaals gevraagd of er nog iets anders is dat het specifiek voor u betekent, antwoordt u vaagweg: *“het is goed. Ik hou ervan”*. Tot slot, verzoeker lijkt ook meermaals zijn geaardheid expliciet te koppelen aan seksuele daden, e.g. *“zei hem dan ik van mannen hield, maar dat ik niet wist hoe ik dat diende te praktiseren/te doen. Hij zei me dat hij hetzelfde had. We hebben dan niet direct seks gehad, maar we hebben erover gecommuniceerd en gepraat”*; en *“de gevoelens groeiden. Vanaf het moment dat we seks hadden, voelde het goed. We wouden meer. We deden verder”*. Verzoekers verklaringen geven weinig blijk van (werkelijke en doorleefde) ervaringen, evenmin van een andere (cultureel bepaalde) manier van beleving van de eigen geaardheid, maar duiden enkel op een volledig en manifest gebrek aan enige doorleefde ervaringen. Immers, zo is verzoeker vaag en ondoorleefd over zijn bewustwording van zijn aantrekking tot mannen, alsook zijn aantrekking tot vrouwen, waarbij in het bijzonder kan worden opgemerkt dat ondanks dit nooit eerder was voorgevallen, verzoeker zich ervan in België bewust werd dat hij zich ook aangetrokken kon voelen tot vrouwen, hij hierover geen enkele doorleefde verklaringen kan afleggen. Verzoekers gebrek aan enige werkelijke en doorleefde ervaringen zorgt ervoor dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat dit op eigen ervaringen is gebaseerd, wat zijn beweerde geaardheid verder ondergraaft.

b) ten tweede verzoekers verklaringen over de ontdekking en beleving van zijn seksuele geaardheid in de (homofob en vijandige) Nigeriaanse maatschappij absoluut niet aannemelijk zijn, en er verscheidene tegenstrijdigheden kunnen worden opgemerkt. Verzoeker beweert dat hij niet op de hoogte was van dit (homofob, vijandig) standpunt van de Nigeriaanse samenleving, en bijhorend verbod op homoseksuele daden. Verzoeker stelt dat hij nooit iets (negatief) heeft gehoord/overhoord over homoseksualiteit, biseksualiteit of iets dergelijks. Hij zou dit pas beseft hebben toen hij betrappt werd. Verzoeker gaat zelfs verder en stelt dat ook noch zijn partner, noch zijn familie hiervan op de hoogte zouden zijn geweest. Aanvankelijk verklaart verzoeker uitdrukkelijk niet te hebben nagedacht over hoe zijn familie zou reageren op zijn homoseksuele gevoelens en relaties. Later stelt verzoeker echter geheel tegenstrijdig dat hij – ondanks

niet te beseffen dat wat hij deed verkeerd was volgens de Nigeriaanse samenleving – wel zijn relatie geheim hield, omdat er anders ruzie over zou zijn met o.a. zijn familie, omdat hij zagezegd nog geen leeftijd had waarop relaties toegestaan waren. Verzoeker stelt dat hij een heteroseksuele relatie op dezelfde manier zou benaderen, dat hij dacht dat er geen verschil was. Ook met zijn vrienden zou verzoeker nooit zijn relatie hebben besproken. Geconfronteerd door de Protection Officer dat het opvallend is dat, indien hij niet beseftte dat zijn relatie vijandig zou worden onthaald in de Nigeriaanse gemeenschap, hij hierover nooit heeft gesproken met iemand, dat een eerste liefde toch een opvallend gegeven is, antwoordt hij: *"ik wou dat niet, want er is een bepaalde leeftijdsdrempel in de gemeenschap om een relatie te hebben. Wij zaten daaronder, dus daarom wou ik het geheim houden. Het moet dan een geheim blijven tussen jou en jouw partner."* Gevraagd naar deze leeftijdsdrempel, geeft verzoeker opvallend genoeg aan dat hij het niet weet, dat het als kind niet mag, dus dat hij misschien twintig of dertig dient te zijn. Geconfronteerd door de Protection Officer met zijn en zijn familie's zagezegde onwetendheid én dat hij ook geen of bijna geen maatregelen nam om zijn relatie geheim te houden (infra): *"ja, het zit zo. Ten eerste, zoals ik al zei, ik had een partner, maar ik wist dat als ik die man naar huis zou brengen, dat mijn moeder dit niet zou toelaten, omwille van mijn leeftijd. In Nigeria, kan je een relatie hebben, zonder dat jouw ouders dat weten en dan wanneer je oud genoeg bent, kan je hen informeren over de relatie. Daarom was het zo. Het is daar niet zoals hier. Hier kan je een relatie hebben als je dat wilt, ik kan een relatie hebben als ik dit wil, maar in ons land zijn er leeftijdsrestricties om bepaalde zaken te doen. Er is een bepaalde leeftijdsdrempel vooraleer je zelf mag kiezen om bepaalde dingen te doen."* Nogmaals gevraagd naar zijn onwetendheid: *"het is nu eenmaal zo dat in een plaats waar geen communicatie is, dan weet je minder zaken. Als er communicatie is, dan ben je op de hoogte van zaken. In Afrika zijn er nog veel plaatsen waar u geen licht hebt, geen internet, enz. Hoe kan je dat soort zaken weten zonder dit?"* Allereerst merkt het CGVS op dat verzoeker over zijn plaats van herkomst bijzonder vaag is. Nadat verzoeker herhaaldelijk verklaart in Uromi te hebben gewoond, stelt hij later plotseling eigenlijk van een klein dorpje (zonder licht, telefoon of internet) te zijn in het gebied Uromi. Echter gevraagd naar de naam van dit kleine dorpje, antwoordt verzoeker eerst dat hij het niet kan spellen, om dan te stellen dat het geen naam heeft, dat het gewoon ook 'Uromi' is. Naast deze duidelijk tegenstrijdige verklaring, is het ook maar weinig aannemelijk dat verzoekers dorp geen naam zou hebben. Verder is het hoogst onwaarschijnlijk dat noch verzoeker, noch zijn partner, noch zijn ouders (die soms wel naar de kerk gingen) niet op de hoogte zouden zijn van de heersende, zeer aanwezige, homofobie in Nigeria. In het hoogst onwaarschijnlijke geval dat verzoeker inderdaad nooit iets (negatief) zou hebben gehoord over homoseksualiteit/biseksualiteit, is het ook niet aannemelijk dat hij zich nooit vragen heeft gesteld over zijn aantrekking en relatie, bijvoorbeeld, wanneer hij niemand in zijn gemeenschap zag met een soortgelijke relatie, of wanneer relaties thuis werden besproken (ook al mochten kinderen niets zeggen in deze discussies). Het feit dat verzoeker zich, toen hij deze gevoelens en aantrekking had, nooit heeft geïnformeerd hierover, is onaannemelijk. Het is dan ook zeer opvallend te noemen dat verzoeker de geheimhouding van zijn eerste relatie eerder linkt aan leeftijd dan aan een vijandelijke houding ten aanzien van homoseksualiteit in de Nigeriaanse maatschappij. Dat verzoeker tijdens zijn jeugd niets zou hebben meegekregen of zou hebben gevoeld over deze vijandige en homofobe houding, komt erg ongeloofwaardig over.

c) ten derde verzoekers verklaringen over zijn partner O. A. zeer vaag en ondoorleefd zijn – wat niet aannemelijk is in het licht van het belang en de duur van zijn liefdesrelatie – én op bepaalde essentiële punten zelfs ronduit tegenstrijdig. Zo vermeldt verzoeker deze relatie aanvankelijk niet: hij wordt gevraagd om een opsomming te geven van zijn relaties die hij belangrijk acht(te): *"ik had ervoor een relatie met een man (V.). Hij woonde in Italië. Daarna kwam ik B. tegen en vertelde haar over mijn zaken en leven. Eerst was ze overstuurd, maar erna was ze ermee oké en zei ze dat ze zag wat voor iemand ik was. Ze kent ook die man uit Italië. Ik heb ook één jongen in de club ontmoet en we deden iets (F.). Dat was het. Ik ben met twee mannen geweest en een vrouw"* – hij laat dus compleet na om zijn partner O. te vermelden. Er wordt verzoeker daarop nog eens uitdrukkelijk gevraagd naar relaties in Nigeria, waarop hij ontkennend antwoordt. Op een verder punt in het interview nogmaals uitdrukkelijk gevraagd of hij in Nigeria – de vraag wordt nu specifiek, afzonderlijk gesteld – relaties heeft gehad met een vrouw ("nee") of met een man, antwoordt verzoeker nu alsnog bevestigend, dat hij één relatie heeft gehad met O. A., gedurende één jaar en een paar maanden. Deze verklaring is echter in strijd met verzoekers eerdere verklaring bij de DVZ, waar hij nog verklaarde over zijn relatie met O.: *"wij hadden niet echt een lange relatie. Ik kende hem een beetje langer dan een maand"*. Het feit dat verzoeker aanvankelijk deze relatie niet vermeldt/vergeet te vermelden én vervolgens tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn relatie al zeer sterk. Verder, verzoeker verklaart over zijn relatie dat ze een "goede relatie" hadden, elkaar ongeveer drie keer per week zagen: *"we spraken en hadden seks en andere zaken"*. Ondanks zijn "goede relatie", blijft verzoeker echter maar zeer summier op de hoogte van O. zijn gevoelsleven en geaardheid. Zo weet verzoeker niet hoe O. zijn aantrekkingskracht ten opzichte van mannen heeft ontdekt, niet of hij aangetrokken was tot mannen en vrouwen of enkel mannen (hij stelt enkel dat ze niet spraken over vrouwen), en of hij voor hem al andere relaties had gehad met mannen en/of vrouwen. Gezien het belang van zulke eerste relatie voor een persoon in het kader van de ontdekking van zijn seksuele oriëntatie, is het niet aannemelijk dat verzoeker hierover nooit zou hebben gepraat. Het is weinig geloofwaardig dat verzoeker hier nooit interesse voor heeft getoond. Daarnaast, gevraagd of ze intimiteit toonden naar elkaar buitenshuis, antwoordt verzoeker aanvankelijk bevestigend om dan alsnog te ontkennen, dat eigenlijk niemand publiekelijk intimiteit toont, want dat dit voor

iedereen verboden is in zijn dorp om dan later te stellen dat ze in het openbaar wel handen vasthielden *“maar gewoon, niet op een romantische manier. Ik wreef niet over zijn hand. We hielden handen als vrienden.”*. Gevraagd welke maatregelen ze namen om de relatie geheim te houden, antwoordt verzoeker vaagweg: *“mmm... We beslisten om het cool te houden. We wouden niet dat onze familie ervan wist toen. We wisten dat als ze het zouden weten dat ze wouden dat we stopten met de relatie en elkaar te zien. Dat was het enige. Voor de rest hielden we het cool.”* Nogmaals gevraagd, antwoordt verzoeker: *“neen, we wisten gewoon wel dat we niet moesten kussen in publieke setting, dat is zo voor mannen en vrouwen, maar andere zaken zijn wel oke: we hielden handen vast en andere zaken.”* Gevraagd of er nog andere maatregelen waren, antwoordt verzoeker vaagweg ‘gewoon’ en herhaalt nogmaals dat hij niet wou dat zijn familie het ontdekte. Gevraagd of er nog andere maatregelen waren, antwoordt verzoeker nogmaals dat ze ‘cool’, niets publiekelijk deden. Gevraagd wat verzoeker met ‘cool’ bedoelt, antwoordt hij: *“we probeerden de relatie geheim te houden, maar dat betekende niet dat we elkaar niet zagen of niet knuffelden of niet samen voetballen, maar we zeiden gewoon niet dat we elkaars lief waren. Dat was het enige.”*. Verzoekers eerder lakse houding over de geheimhouding van zijn relatie (wél handen vasthouden, knuffelen, enz.) én het feit dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van het gevaar dat hij liep met zijn homoseksuele relatie, doen verder vragen rijzen over de oprechtheid van zijn verklaringen – omwille van de reeds hier voormelde vijandelijke houding binnen de Nigeriaanse gemeenschap ten aanzien van dergelijke relaties. Het CGVS verwijst ook naar verzoekers bovenstaande reactie op de confrontatie met voorgaande vaststelling rond de geheimhouding van zijn relatie. Het CGVS benadrukt dan ook nog eens dat het moeilijk te geloven is dat verzoeker zich amper of geen vragen zou hebben gesteld omtrent zijn (eerste) relatie met een andere jongen/man, zelfs al zou hij zich niet bewust zijn geweest van de homofobe omgeving waarin hij opgroeide, ook al omdat hij groot gebracht werd in een gemeenschap waar heteroseksuele relaties (meer dan) de norm zijn.

Ook over zijn andere homoseksuele relatie – V., uit Italië – legt verzoeker inconsistente verklaringen af. Verzoeker verklaart dat hij hem heeft leren kennen toen hij pas in België was. Verzoeker leerde hem kennen via sociale media/dating app Badoo en de relatie eindigde/stopte met contact in juni 2022. Echter, wanneer verzoeker op zijn DVZ-interview (drie maanden na aankomst in België) werd gevraagd naar zijn partner, gaf hij aan sinds enkele maanden een heteroseksuele relatie te hebben met J., die hij nog niet in het echt had gezien en in Italië woonde.

Geconfronteerd met voorgaande tegenstrijdigheden over zijn heteroseksuele relatie met J. en de duur van zijn relatie met O.: *“ja, toen ik hier kwam, hoe ze praatte. Nadat ik alles had verteld, moest ik nadenken, hoe ik mijn verhaal vertelde. Ik corrigeer. Ik heb een fout gemaakt. Ik moest nadenken en zien hoe mijn verhaal was. (...) Ja, dus wat ik toen heb gezegd is fout. Ik heb dat ook tegen mijn advocaat gezegd. Ik probeerde te corrigeren. Ik dacht na. Ik had een tijd om na te denken over mijn verhaal en dan kon ik alles opnieuw samen plaatsen.”*. Door simpelweg te corrigeren wat hij uitdrukkelijk en duidelijk eerder heeft verklaard, voert verzoeker geen ernstig verweer.

d) ten vierde, verzoeker noch op de hoogte van de Nigeriaanse wetgeving rond homoseksualiteit blijkt, noch van het standpunt van zijn religie. Gevraagd hoe zijn religie en zijn geaardheid zich verhouden tot elkaar, antwoordt verzoeker vaagweg: *“mmm, ja, religie is dat je gewoon gelooft. Zoals ik zei, ik ben een Christen, dat betekent niet dat ik niet iets kan doen dat me gelukkig maakt. Ik ben een Christen.”* Gevraagd of verzoeker de houding van zijn religie tegenover homoseksualiteit kent, geeft hij volgend opmerkelijk antwoord: *“wat ik weet, is dat je vriendelijk moet zijn, maar het is niet omdat ik religieus ben, dat ik iets moet laten dat me gelukkig maakt.”* Nogmaals gevraagd, antwoordt verzoeker inderdaad ontkennend. Het CGVS is er zich van bewust dat verzoeker eerder aangaf niet naar de kerk te gaan (of andere religieuze activiteiten te ondernemen), doch mag er van hem weldegelijk verwacht worden dat hij: enerzijds hierin interesse zou hebben getoond, anderzijds hier al iets over vernomen hebben, gezien het sterke, uitgesproken standpunt van het christendom. Ook naar de Nigeriaanse wetgeving rond homoseksualiteit heeft verzoeker het gissen. Hij verklaart dat het bij wet verboden is. Echter hiernaar gevraagd, stelt verzoeker dat ze hem dit hebben gezegd toen hij werd betrap, maar hij weet hierover niets meer. Ook later deed verzoeker geen verder onderzoek meer, wat getuigt van een compleet gebrek aan interesse, dat onverenigbaar is met de voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele oriëntatie. Verzoeker heeft ook geen weet van LGBTQIA+-organisaties in Nigeria, noch in België (hij stelt dat er zijn, maar dat hij ze niet heeft ontmoet, omdat hij geen problemen heeft hier).

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen – met betrekking tot de bewustwording van zijn seksuele aantrekkingskracht en geaardheid, de beleving van zijn seksuele geaardheid, zijn relaties, zijn kennis over het standpunt van zijn religie en de Nigeriaanse overheid, en zijn betrapting – waarbij er telkens tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden werden vastgesteld, maakt dat het CGVS noch geloof aan verzoekers biseksuele geaardheid, noch geloof aan zijn relatie met O.. Bijgevolg, kan er ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgekomen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

Verzoeker meent geloofwaardige verklaringen te hebben afgelegd aangaande zijn “homoseksuele geaardheid” en benadrukt de reeds afgelegde (gedetailleerde) verklaringen. Tevens wijst hij op vervolging van homoseksuelen in Nigeria en haalt in dit verband landeninformatie aan.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift met zijn betoog niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoeker volhardt immers louter in zijn verklaringen zonder dienstige elementen bij te brengen die bovenstaande concrete en pertinente bevindingen kunnen ombuigen.

Nu uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers biseksuele geaardheid en zijn vluchtrelaas dat hij homoseksuele betrekkingen zou hebben gehad waarop hij werd betrap, kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar algemene informatie omtrent vervolging in Nigeria van personen die deel uitmaken van de LGBTQIA+-gemeenschap of als dusdanig worden beschouwd.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan te volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

De door verzoeker aan het verzoekschrift toegevoegde documenten, zijnde de notities van het persoonlijk onderhoud van 2 juni 2023 en de bijlage 26 van 16 april 2021 die zich reeds in het administratief dossier bevinden, kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

2.3.4.2. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

2.3.4.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.2. Waar verzoeker wijst op de ernstige socio-economische en humanitaire gevolgen in Nigeria wegens de verslechterde veiligheidssituatie, wijst de Raad er vooreerst op dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. De Raad wijst erop dat ook in de EUAA Country Guidance Nigeria van oktober 2021 dit standpunt wordt ingenomen: *“Health care unavailability and socio-economic conditions: it is important to note that serious harm must take the form of conduct of an actor(Article 6 QD). In itself, the general unavailability of health care, education or other socio-economic elements (e.g. the situation of IDPs, difficulties in finding livelihood opportunities, housing) is not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor, for example, the intentional deprivation of the applicant of appropriate health care”* (EUAA, Country Guidance Nigeria, October 2021, p. 29, 96-97). Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden gepaard gaan met de onmogelijkheid om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene socio-economische en humanitaire situatie in Nigeria overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen of economische crisis en of verzoeker hierdoor in een situatie van extreme armoede riskeert terecht te komen waardoor hij niet in zijn elementaire levensbehoeften kan voorzien. Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene socio-economische omstandigheden in Nigeria overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren. Verzoeker brengt ook geen objectieve informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. Evenmin worden specifieke omstandigheden of factoren eigen aan verzoeker bijgebracht die erop wijzen dat hem intentioneel de mogelijkheid wordt ontzegd om in zijn levensonderhoud te voorzien waardoor hij in een situatie van extreme armoede zal belanden in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst in Nigeria, Lagos. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een algemeen theoretische betoog inzake de preciaire socio-economische omstandigheden in Nigeria zonder dit specifiek te betrekken op zichzelf, zijn

individuele omstandigheden en zijn regio van herkomst in het bijzonder. Uit de beschikbare landeninformatie kan verder niet blijken dat de economische situatie in Nigeria dermate precair is dat elke persoon met het profiel van verzoeker, een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel kan blijken. Verzoeker, een alleenstaande gezonde man met werkervaring en een familiaal netwerk in Nigeria (Verklaring DVZ, p. 7, 9, 12; persoonlijk onderhoud, p. 6-7, 9-11), toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Nigeria zal terecht komen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker toont geen concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Edo State geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

Door te betogen dat de beschikbare landeninformatie oktober 2021 (dus meer dan twee jaar geleden) betreft en te wijzen op informatie uit 2023 waaruit blijkt dat de “veiligheidssituatie in Nigeria (...) de afgelopen acht jaar verslechterd” is alsook gewelddadige incidenten in Nigeria aan te halen, brengt verzoeker geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De aangehaalde informatie is niet van aard aan te tonen dat de analyse uit de bestreden beslissing onjuist en/of achterhaald zou zijn nu in deze analyse immers rekening wordt gehouden met de regionale verschillen inzake het geweldsniveau en de impact van het geweld in Nigeria, de typologie van het geweld, de betrokken actoren en het aantal burgerslachtoffers in Nigeria in het algemeen en de staat Edo in het bijzonder. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat de mate van willekeurig geweld in de staten Edo en Abuja dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in het Engels. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.3.11. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.12. Waar verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt dat het gezag van gewijsde is geschonden van het “*verbrekingsarrest RvV nr. 268 489*”, moet vastgesteld worden dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar het gezag van gewijsde van dit arrest nr. 268 489 dat geenszins betrekking heeft op zijn verzoek om internationale bescherming noch er enig verband mee heeft nu voormeld arrest betrekking heeft op een verzoeker van onbepaalde nationaliteit uit Gaza. Daarnaast dient beklemtoond te worden dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker gelet op bovenstaande vaststellingen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormeld arrest kan worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.13. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU